

O familie creștină

Își amintea cu mulțumire cum părinții săi l-au inițiat, puțin câte puțin, la viața creștină.

09.01.1902

Își amintea cu mulțumire cum părinții săi l-au inițiat, puțin câte puțin, la viața creștină.

Micul Josemaría avea doi ani când s-a îmbolnăvit. S-a îmbolnăvit grav din cauza unei infecții care conform medicului era mortală. În jurul lui, în casa Escrivá era tăcere. Doctorul Camps, care încercase tot ce era

posibil pentru a-l salva, a făcut un efort și i-a zis lui tata: „Nu va trece noaptea”.

Dar José Escrivá și soția sa María Dolores Albás erau credincioși zeloși, și au cerut de la Dumnezeu, cu multă încredere, vindecarea copilului. Mama a promis Madonei, dacă pruncul va fi vindecat, îl va purta în pelerinaj la capela venerată din Torreciudad, agățată pe o creastă muntoasă la o distanță mică de Pirinei.

Dimineața următoare medicul s-a întors să facă o vizită familiei. „La ce oră a murit copilul?” întrebă sigur că nu s-a înșelat. Și tatăl, cu o bucurie de nestăpânit, i-a replicat: „Nu numai că nu este mort, dar pare vindecat complet!”

Părinții săi

Josemaría s-a născut la Barbastro, orașel din Aragon de sus, la 9

ianuarie 1902. Tatăl său era un tânăr sănătos comerciant de țesături, din principii creștini înstăriți, bine cunoscut și stimat de toți. Mama trăia în întregime pentru familie și pentru cei doi mici, Carmen și Josemaría. Apoi au venit și alți copii: Asunción (zisă Chon), Lolita, Rosario, și câțiva ani după, Santiago.

Căminul lui Escrivá era un colț de pace plin de iubire față de Dumnezeu în cea mai obișnuită normalitate.

„Mi-amintesc acele zile din copilăria mea” povestea el însuși: „Mama mea, tatăl meu, frații mei și eu mergeam mereu împreună să participăm la Sfânta Liturghie. Tatăl meu ne dădea pomana, pe care o duceam cu bucurie la schilodul care stătea rezemat de palatul episcopal. Apoi mă grăbeam să iau apa sfințită, pentru a o da la ai mei la Sfânta Liturghie.

Apoi, în toate duminicile, în capela Sfântului Cristos a minunilor recitam un credo”. Şi în casă, rugăciunile, care nu se uită niciodată. „Chiar şi astăzi, dimineaţa şi seara recit rugăciunile pe care mi le-a învăţat mama, De aceea îi sunt dator de devoţiunea din întreaga viaţă. Când aveam şase sau şapte ani mama mea m-a dus la confesorul ei şi eu am fost fericit pentru acest fapt”.

José dedica mult timp copiilor săi. Micul Josemaría aştepta cu nerăbdare întoarcerea lui acasă şi îl primea punându-şi mâinile în desagă cu speranţa de a găsi acolo câteva caramelle. Iarna tatăl îl purta la plimbare, cumpăra castane coapte şi copilul se bucura introducând mânuţa în buzunarul de la paltonul tatălui încălzit de castane.

Mama era o persoană harnică şi senină. „Nu-mi amintesc s-o fi văzut vreodată cu mâinile în sân: era

mereu ocupată cu atâtea lucruri: tricota, cosea sau cosea din nou hainele, citea... Nu-i amintesc s-o fi văzut stând în zadar. Și nu era o persoană ciudată: era o persoană ca celelalte, amabilă, o mamă bună de familie creștină”.

„De mic erau două lucruri care mă plictiseau: a da un sărut prietenelor mamei mele, care veneau să ne viziteze; și a mă îmbrăca cu haine noi. Când îmbrăcam o haină nouă, mă ascundeam sub pat și refuzam să ies pe stradă, încăpățânat...; și mama, cu un baston din acelea pe care le folosea tatăl meu, bătea pământul, blând, și atunci ieșeam: de frica bastonului, nu de altceva. Apoi mama îmi spunea cu afecțiune: „Josemaría, să-ți fie rușine numai să păcătuiești”. Mulți ani după aceea mi-am dat seama că în acele cuvinte era un adevăr foarte profund”.

Tăceri neașteptate

Așa trecea viața în acea casă. Dar curând vor veni suferințe. În 1910 a murit mica Rosario la numai nouă luni. După doi ani a murit Lolita, de cinci ani. În anul următor a murit Chon, care avea opt ani. Tulburat de aceste nenorociri Josemaría spuse mamei sale, nedându-și seama că-i pricinuieste o durere:

„Anul viitor urmez eu”.

„Nu te preocupa”, îl mângâie ea, și pentru a-l asigura, i-a amintit: „Tu ai fost oferit Madonei, și ea va avea grijă de tine”.

Pe neașteptate activitatea profesională a lui José Escrivá a suferit o criză bruscă din cauza acțiunii unui asociat. Familia mergea spre ruină, cu toate că părinții s-au sforțat să nu o facă cunoscut copiilor. După mulți ani Josemaría a găsit o explicație supranaturală la aceste evenimente dureroase. „Mereu am făcut să sufere pe cei care îmi stăteau

alături. Nu am provocat catastrofe, dar Domnul, pentru a mă întări care eram cuiul – iartă-mă, Doamne! – dădeam o lovitură cuiului și o sută la potcoava calului. Și l-am văzut pe tatăl meu ca personificarea lui Iob. Au pierdut trei fiice, una după alta în fiecare an și au rămas fără un ban.

Și mergem mai departe. Tatăl meu, în mod eroic, după ce s-a îmbolnăvit de boala clasică – acum îmi dau seama – că după medici se vine când se suferă mari neplăceri și preocupări. I-au rămas doi fii și mama mea; și a depus efort, și nu a cruțat nici o umilire pentru a merge mai departe cu cinste. El, care ar fi putut păstra o poziție strălucitoare pentru acele timpuri, dacă nu s-ar fi comportat ca un creștin și gentilom, cum se spune în țara mea. Nu l-am văzut niciodată cu o expresie posomorâtă; mi-l amintesc mereu senin cu chipul vesel. A murit perfect: la numai

cincizeci și șapte de ani, dar a fost mereu surâzător”.

Sfântul Josemaría își amintea desigur aceste experiențe când stimula pe părinți să transforme casele proprii într-un cămin luminos și vesel.

Căsătoria, spunea, este „un drum divin, o chemare și care aduce multe consecințe privitoare la sfințire personală și apostolat”. Familia este primul mediu de sfințire și de apostolat”. „Soții creștini trebuie să aibă conștiința că sunt chemați la sfințire proprie și la sfințirea altora, adică să fie apostoli; și că propriul lor apostolat trebuie să se realizeze în casa lor. Trebuie să înțeleagă opera supranaturală care este altoită în crearea unei familii, în educarea copiilor, în iradiația creștină în societate. Din conștiința misiunii proprii depinde în mare parte eficacitatea și succesul vieții lor: fericirea lor”.

.....

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/article/o-
familie-crestina-2/](https://opusdei.org/ro-ro/article/o-familie-crestina-2/) (07.03.2026)